

מאירי



עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת בחוקותי תשע"ח

אנחנו עושים נסים!

שלום ילדים, מה שלומכם?

בפרשת השבוע ה' מגלה לנו סוד מאד מיוחד. אתם יודעים מהו הסוד המיוחד הזה? הסוד הזה הוא שכלנו יכולים לעשות נסים! מה זה אומר 'יכולים לעשות נסים'?

התורה מבטיחה לנו שאם נשמר את התורה והמצוות כמו שצריכה, ה' יוריד לנו גשם לברכה, ויתן לנו את כל הדברים הכי טובים. לא יהיו מלחמות וגשם בארץ ישראל לבטח. איך זה יכול להיות? מה, בגלל שאנחנו עושים מצוות

פתאום כל הדברים משתנים לטובתנו?

התשובה היא: כן! זה ממש כמו נס. זה 'נס נסתר'. לעם ישראל יש כח מיוחד שאפשר להפעיל אותו על ידי קיום המצוות, גמילות חסדים, אהבת ישראל ולמוד התורה. כאשר אנחנו עושים את הדברים האלה, ה' משנה את השבע ונותן לנו הרבה דברים טובים!

אז באו נזכור את זה, וככה ממש נוכל לחולל נסים לכל עם ישראל!

4 הילד על
ה"בימבה"

7 הבדלים

ערוץ מאיר
לילדים



לפניות ולפרסום:

Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802



הגבורה האמיתית של יואב

בבית הם רק שני ילדים, כשאחיו גדול ממנו בחמש שנים."

"סליחה, המורה, אבל מה זה קשור לעניין?! למה הוא צריך להטריד אותי בשאלות כאלה?"

"יואב, לא סיימתי את דברי. המתן בסבלנות. ילד שגדל בבית כזה, הוא מחפש חברים. כשהוא חוזר הביתה, הוא חוזר לבית כמעט ריק. אחיו לא משחק איתו ואפילו לא מתעניין בו מספיק. אמא שלו מגיעה הביתה מעבודתה רק לפנות ערב. אני חושבת, שיש לך כאן הזדמנות טובה לעזור לחבר הזקוק רק לתשומת לב."

"אבל למה הא פונה רק אליי?"

"כנראה, מצא בך משהו טוב, משהו שחסר לו כל כך. אני מכירה אותך כתלמיד שאכפת לו מאחרים, משתף חברים במשחקים ועוזר למי שזקוק. נכון שזה לא נעים להיות

"זו הפעם השלישית שאני מוותר לו. די, נמאס לי!", טען יואב למורה רחל בתלונתו על יוסי.

"ספר לי בנחת מה קרה", ביקשה המורה רחל מיואב.

"הוא פשוט מציק לי. בכל הפסקה הוא פונה אלי בשאלות משונות כמו: מהי העבודה של אבא שלך? כמה אחים ואחיות אתם בבית? מה זה מעניין אותי? אני לא רוצה בכלל לדבר איתו בהפסקה, אני מחכה לצאת לשחק, לא לדבר."

"אתה צודק, יואב, אבל כדאי אולי שתחשוב אחרת על הסיפור הזה."

"למה את מתכוונת, המורה?"

"פשוט חסר לך רקע על יוסי", המשיכה המורה. יוסי בא מבית לא רגיל. הוא התייתם מאביו בגיל צעיר מאוד, בקושי הכיר אותו.

< < <

"בשמחה, אבקש רשות מאמא שלי ואבוא אליך. תודה לך." השיב יואב.

וכן בביקורים הדדיים התחזקו הקשרים בין השניים.

.

"יואב, אני רוצה לומר לך שנהגת במידת הגבורה, גבורה אמתית! פשוט, 'להצדיע לך'. רק לפני שבועיים עוד התלוננת על יוסי ועכשיו נהייתם חברים של ממש, ידידים באמת", שיבחה המורה רחל את יואב.

"המורה, גיליתי שיש ליוסי בית מסודר ויפה, הרבה משחקים, אבל הרגשתי מעט מה עובר על יוסי כל יום: שיעמום, יותר מדי שקט".

"שים לב, יואב, כמה אפשר לעזור לחבר במעט מאמץ. כך היתה דרכו של אהרון הכהן: 'אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה' בהצלחה לשניכם".

מוטרד בשאלות, אבל אני סומכת עליך שתמצא דרך לעזור ליוסי".

המורה סיימה את דבריה ויואב עמד מהורהר למספר שניות.

"המורה בעצם צודקת", אמר יואב בלבן. "הסיפור של יוסי באמת עצוב. אני חייב לחשוב על איזה רעיון".

למחרת ניגש יואב למורה. "המורה, בוקר טוב. חשבתי על רעיון. מה דעתך שאני אזמין היום את יוסי אליי הביתה לאחר הלימודים?"

"זה רעיון יפה, אך הוא צריך לבקש רשות מאמא שלו".

האישור לא איחר להגיע, ויוסי התארח באחד הימים אצל יואב.

"תודה לך יואב על האירוח. גם אני רוצה להזמין אותך אלינו, הביתה", פנה יוסי ליואב.

מוסר השכל

הילד על ה'בימבה'

שלום חברים. שמי אשר ואני בן 9. רציתי לספר לכם סיפור שקרה לי בחופש הגדול שעבר.

באחד מימי החופש, קבעתי עם מוישי - שהוא החבר הכי טוב שלי - שניפגש בגן המשחקים שנמצא ברחוב 'הראובני'. קבענו להיפגש בשעה עשר בבוקר. בשעה תשע וחמישים דקות יצאתי מהבית. הגן הזה בכלל לא רחוק מהבית שלי, אבל יצאתי עשר דקות לפני הזמן כי כבר ממש ציפיתי להיפגש עם מוישי. מוישי לא גר קרוב אליי ולא יוצא לנו הרבה פעמים להיפגש בחופש.

בדרך לגן המשחקים עברתי ברחוב קטן שמוביל לרחוב 'הראובני'. בפינת הרחוב ראיתי ילד קטן, אולי בן 3, יושב על ה'בימבה' שלו ונוסע הלך ושוב, קדימה ואחורה. הילד לא בכה ולא היה נראה מוטרד. חשבתי לעצמי: 'בטח אמא שלו נמצאת כאן באזור'. הסתכלתי סביב סביב, אבל לא ראיתי אף אחד. לא אמא, לא סבתא ואפילו לא אחות. בהתחלה חשבתי לעצמי: 'מה זה קשור אליך? הוא בטח יודע את הדרך הביתה. הוא יסתדר!', והתחלתי להתקדם.

אבל אחרי כמה צעדים פתאום עלו לי בראש מחשבות אחרות: 'לא, זה לא נכון להשאיר ככה ילד בן שלוש על ה'בימבה' שלו. הוא נוסע ממש קרוב לכביש. זה יכול להיות מאוד מסוכן!'

הסתובבתי אחורה וראיתי שהילד הקטן היה כבר ממש על שפת המדרכה. היה נראה שהוא חושב לרדת אל הכביש! זה כבר באמת היה ממש מסוכן.

ניגשתי אליו במהירות. "ילד, איפה אמא שלך?", שאלתי אותו. הילד לא ענה על שאלתי, הוא רק אמר בהתלהבות: "אני נוסע כמו גדולים! יש לי אוטו ואני נוסע!". מרוב ההתלהבות שלו שהוא 'נוסע כמו גדולים', הוא התחיל להזיז את רגליו במהירות ולהתקדם ישר לכיוון הכביש.

ידעתי שזו ממש סכנת נפשות, אבל מצד שני חששתי מאוד לתפוס אותו בכוח או לצעוק עליו. היה נראה לי שזה עלול לגרום לו דווקא לברוח יותר לתוך הכביש.

ואז עלה בראשי רעיון. "הי, ילד!", צעקתי אליו. "חכה רגע! האוטואים' הכי גדולים 'עושים חנייה! בוא תראה!". הוא לא כל כך הבין מה אמרתי, אבל אולי בגלל שהוא שמע 'אוטואים' ו'גדולים', הוא הסתובב וחזר אליי.

"הנה תראה כאן את המכוניות הכי גדולות איך הן חונות פה בצד! אולי גם אתה תעשה חנייה כמו גדול?", הצעתי לו. "אבל איפה אני אעשה חנייה?", הוא שאל. "הכי טוב זה לעשות חנייה בבית!", אמרתי לו. "גם אמא רוצה לראות איך אתה עושה חנייה כמו גדול!". התפלאתי בעצמי מהיכן עלה לי הרעיון המשונה הזה 'לעשות חנייה', ועוד בבית...

הילד התלהב ממה שאמרתי, אולי מהאמון שנתתי בו. הוא התחיל לנסוע במהירות על ה'בימבה', והפעם

– לכיוון הבית. "בוא תראה!", הוא קרא לי, ואני הלכתי אחריו במהירות.

הילד ידע יפה את הדרך לביתו, והאמת – הבית היה די רחוק. הוא כנראה הספיק 'לטייל' הרבה עם ה"בימבה" שלו לפני שמצאתי אותו.

התקרבנו, וכבר מרחוק זיהיתי המולה גדולה סביב הבית. אלו היו שכנים ושכנות, ילדים וילדות שעמדו שם בפתח הבית והיו מודאגים ומבולבלים. "הנה הוא! הנה הוא!", צעק לפתע אחד הילדים שזיהה את הילד מרחוק. כל השכנים והילדים התחילו מיד לרוץ לעברנו.

בסוף התברר שהילד החמוד הזה, ששמו חיים, יצא מהבית כבר שעתים לפני כן. בני הבית הרגישו בדבר רק לאחר זמן. כשפגשנו אותם הם היו כבר אחרי שעה של חיפושים ואפילו כבר פנו למשטרה.

באותם רגעים לא כל כך הבנתי את המשמעות של מה שעשיתי, אבל באותו הערב הגיעו לביתי הוריו של הילד חיים בליווי קצין מתחנת המשטרה הקרובה. "אין לך מושג מה עשית, אשר!", אמר לי אביו של הילד. "ממש הצלת את הילד שלנו!"

אני חשבתי שהוא קצת מגזים, אבל אז הוא סיפר לי דבר מדהים: "דע לך שזו לא הפעם הראשונה שחיים החמוד שלנו יוצא מהבית ונעלם לנו. אבל בפעם הקודמת זה הסתיים בצורה קצת אחרת".

אבא של חיים עצר לרגע, והמשיך: "כאשר זה קרה לפני כחצי שנה, חימק'ה שלנו הסתובב ליד הכביש ונפגע בתאונה. רכב שעבר ברחוב לא ראה אותו, ופגע בו. מהצעקות ומהצרחות שעלו מהרחוב הבננו שקרה משהו, ורק אז שמנו לב שחיים לא בבית. רצנו למטה, וראינו מה שקרה. ברוך ה' הפגיעה לא היתה קשה, אך חיים היה בבית החולים במשך כחודש".

אמא של חיים המשיכה: "חיים הוא ילד מאוד פעיל. אנחנו שומרים עליו באופן מיוחד, אך כנראה גם הפעם נכשלנו בשמירה. אתה יכול להבין שהדבר היה עלול להסתיים שוב בצורה אחרת, חלילה, לולא התושייה שגילית. הבגרות והאחריות שלך הצילו את הבן שלנו!"

עכשיו הגיע תורו של קצין המשטרה. הוא אמר לי כמה דברים, ולבסוף הוציא ממעטפה גדולה תעודה מיוחדת מטעם תחנת המשטרה האזורית. "אשמח שתתלה תעודה זו בביתך, כדי שכל מי שיראה אותה ישאל אותך עליה, ואתה תספר על מה שעשית. חשוב שהציבור ילמד ממעשים שכאלה. יש כאן לימוד גם על בגרות ואחריות וגם על זהירות בדרכים!"

אז הנה, סיפרתי גם לכם את הסיפור שלי. אני מקווה שכולנו נהיה אחראיים וערניים למה שקורה סביבנו.



שאלות בכדשה

1. השלימו: "ונתתי" _____ בעיתם, ונתנה _____ 'יבולה'.
2. מה פירוש הברכה: "וְהִשִּׁיג לָכֶם דָּיֵשׁ אֶת בְּצִיר" (כו, ה).
3. מה פירוש המילה "קוממיות", לפי רש"י?
4. על מה נגזר שארץ ישראל תהיה שוממה?
5. אלו הבטחות טובות מבטיח ה' בסוף התוכחה?
6. מדוע ה' יגאל את עם ישראל מהגלות למרות שהם חטאו?
7. מה הם ה"ערכים" המוזכרים בסוף פרשת השבוע?

חידת חדגא: מי הם השלושה שמופיעים בסדר הפוך?



הבדלים

מצאו 8 הבדלים!

"ונתנה הארץ יכולה
ועץ השדה יתן פריו"



חידת פולקע: איזה
"פלא" מוזכר בפרשה?
(שישוי)



סביב השולחן

נעמה



חיימק'ה



יונתן



נעמה: בִּפְרֶשֶׁת הַשָּׁבוֹעַ מוֹבָאוֹת הַבְּרָכוֹת שֶׁיְהוָה לָעַם יִשְׂרָאֵל אִם הֵם יִקְיִמוּ אֶת הַתּוֹרָה.

בְּנִי: זֶה נָכוֹן, אָכֵל מוֹבָאוֹת גַּם הִרְבֵּה הַבְּטָחוֹת לֹא כָּל כֵּךְ טוֹבוֹת, אִם לֹא נִקְיָם אֶת הַתּוֹרָה. וְזֶה הִרְבֵּה יוֹתֵר מִהַבְּרָכוֹת... זֶה נִקְרָא 'פְּרִשְׁת הַתּוֹכְחָה'.

נעמה: אֲתָה צוֹדֵק, וּבְכָל זֹאת אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁזֶה נִחְשָׁב כְּאִלוּ אֵלּוּ בְּרָכוֹת.

טליה: לָמָּה זֶה 'בְּרָכוֹת'? הֲרֵי יֵשׁ שָׁם הִרְבֵּה דְּבָרִים לֹא טוֹבִים חֹס וְחִלְלָה!

נעמה: אֲשַׁאל אֲתָכֶם שְׁאֵלָה: לָמָּה כְּאֵמֶת ה' כָּל כֵּךְ מִכְחִיד אוֹתָנוּ בְּמָה שִׁיקְרָה אִם לֹא נִשְׁמֵר אֶת הַתּוֹרָה וְהַמְצָאוֹת? מָה, הוּא לֹא אוֹהֵב אוֹתָנוּ?!

יונתן: מָה פִּתְאוֹם? ה' הִכִּי אוֹהֵב אֶת עַם יִשְׂרָאֵל!

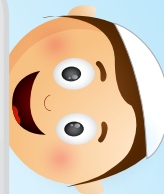
נעמה: יִפֶּה מָאָד! אֵד לָמָּה הוּא בְּכָל זֹאת מְזַהֵר אוֹתָנוּ כָּל כֵּךְ הִרְבֵּה?

בְּנִי: זֶה בְּרָרוּ! ה' כָּל כֵּךְ אוֹהֵב אוֹתָנוּ וְלָכֵן הוּא רוֹצֵה שִׁיְהִיָּה לָנוּ טוֹב. הִכִּי טוֹב יִהְיֶה לָנוּ אִם נִשְׁמֵר אֶת הַתּוֹרָה. לָכֵן הוּא מְזַהֵר אוֹתָנוּ, שֶׁלֹּא נִטְעָה!

טליה: זֶה כְּמוֹ שֶׁאֲמַר צַעֲקָה עַל חַיִּימְקָה הַקָּטָן שֶׁלֹּא יָגַע בְּשִׁקְעַ שֶׁל הַחֲשָׁמַל. הֵיא מָאָד אוֹהֶבֶת אוֹתוֹ וְלָכֵן הִיא מְזַהֵרָה אוֹתוֹ מִדְּבָרִים מְסָכָנִים.

נעמה: מְקִסָּת! הַסְּבִרְתָּם מַעֲלָה! ה' אוֹהֵב אוֹתָנוּ כְּמוֹ אָבָא שֶׁאוֹהֵב אֶת הַיְלָדִים שָׁלוֹ. כְּאִשֶּׁר אָבָא אוֹ אִמָּא מְעִירִים לָנוּ שֶׁנִּתְנַהֵּג כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ וְנִזְהָר מִדְּבָרִים מְסָכָנִים - הֵם עוֹשִׂים אֶת זֶה מִתּוֹךְ אֲהָבָה אֵלֵינוּ. הֵם כָּל כֵּךְ רוֹצִים בְּטוֹכְתָנוּ, וְלָכֵן הֵם מְזַהֵרִים אוֹתָנוּ שֶׁלֹּא נִטְעָה בְּמַעֲשִׂים שְׁלֵנוּ. כִּכֶּה גַם ה' אוֹהֵב אֶת עַם יִשְׂרָאֵל וְחָשׁוֹב לוֹ מָאָד שֶׁנַּעֲשֶׂה דְּבָרִים טוֹבִים, נִגְמֹל חַסְדִּים וְנֹאֲהֵב אֶחָד אֶת הַשֵּׁנִי. לָכֵן הוּא מְזַהֵר אוֹתָנוּ מִמָּה שֶׁעֲלֹל לְקָרוֹת אִם לֹא נַעֲשֶׂה כִּכֶּה, וְהוּא גַם מְבָרֵךְ אוֹתָנוּ בְּבְרָכוֹת טוֹבוֹת אִם נַעֲשֶׂה דְּבָרִים טוֹבִים.

בר



נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא

מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!